

גליון רס"ה
שנה ו' תשע"ז

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תורה למשפחת קיימן על ידי שיר ליהודים בנתניה

סיפורי חז"ל

לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה
(ל' - ג')

מסופר בתלמוד כשהגיע זמנו של רבי יהושע בן לוי להפטר מן העולם, הגיע אליו מלאך המוות כשסכינו שלופה בידו. ביקשו רבי יהושע להראות לו ברגעיו האחרונים את מקומו בגן עדן. הסכים לכך מלאך המוות, והתחילו ללכת לשם. בדרך אמר לו רבי יהושע שישאיל לו את סכינו, כי הוא מתיירא ממנו. ונתן לו את הסכין. כשהגיעו לגן עדן הגביה אותו מלאך המוות והראה לו את מקומו. קפץ רבי יהושע ונכנס לשם בעודו חי, אחז המלאך בשולי גלימתו וניסה לעצור בידו. ואז נשבע רבי יהושע שלא יצא משם. אמר הקדוש ברוך הוא שיבדקו את רבי יהושע אם חזר פעם משבועתו, או גם עתה יחזור משבועתו וימסר ביד המלאך. ואם לא חזר אף פעם משבועתו ישאר חי בגן עדן. בדקו במעשיו של רבי יהושע ומצאו, שמימיו לא עבר על שבועה אלא שמר תמיד כל מוצא שפתיו. וכך זכה ליכנס חי לגן עדן ולמוות לא היתה שליטה עליו
(כתובות עז)

פרשת השבוע

שנה. ולפני מאה שנה ביקש ממנו הסבא קדישא רבנו יעקב אבוחצירא זיע"א שישלים לו מנין, וכן עשה. והרב בירכו שיהיה בריא ושלם עד מאה ועשרים. והנך רואה כי ברכת הרב נתקיימה במלואה. והוא בריא ושלם. וזהו "ככל היוצא מפיו יעשה".

מות יומת הרוצח (י"ח - י"ט)

סיפר הרה"ק ר' מענדל'ע דעשער זיע"א שפעם אחת בא איש פשוט בעל עגלה אל הרה"ק מצאנו זיע"א, והרה"ק מצאנו נתן לו עליה, על אף שהגבאים לא רצו לעשות הוספות, וסיים בפרשת ערי מקלט "מות יומת הרוצח". ובמוצאי שבת לא רצו החסידים לנסוע עמו בפחדם שהוא רוצח. אבל הרה"ק מצאנו אמר שיכולים לנסוע עמו. וכמה שבועות לאחר מכן, סיפר האיש להרה"ק ר' מענדל'ע מדעש, שמאז ומעולם היתה לו מדה קשה שרגיל היה להכות בביתו, ואף שהיה יודע ומבין שאין לעשות זאת, לא היה בידו כח המעצור. ומאז שהיה בצאנו, נפסק ממנו ענין זה. ואמר ע"ז ר' מענדל'ע, שזה היה כוונת הרה"ק מצאנו "מות יומת הרוצח" שמדת הרציחה שבו יומת ויסתלק ממנו.

איש בי ידר נדר לה (ל' - ג')
באחד הימים נשלחה שאלה אל הגה"ק רבי עקיבא איגר זיע"א, מדייני קהילת בלוסטק אשר בפולין. בתשובתו כותב רבי עקיבא איגר, שהוא אינו כדאי שממרחקים יפנו אליו בשאלות, וכי לא אלמן ישראל מגדולי התורה היושבים בפולין אשר קטנם עבה ממותנו. אך הוא ממשיך ומנמק להם, כי הפעם הוא יוצא מגדרו ומשיב להם תשובה לשאלתם, היות והוא שוחח עם מכיר אחד, והלה ביקש ממנו שישב תשובה לקהילת בלוסטק, והוא רבי עקיבא איגר שתק, וחוששני אולי נענעתי ראשי קצת, כדרך הבטחה, לכן מוכרחני לצאת מגדרי ולהשיב אך הפעם.

ככל היוצא מפיו יעשה (ל' - ג')
מסופר על הגה"ק רבי ישראל אבוחצירא זיע"א בבא סאלי, שהלך עם חתנו הרב דוד יהודיוף זצ"ל בשנת תשכ"ו לאשדוד, ושם ביקרו זקן מופלג. ואמר הצדיק לחתנו שיבקש ברכה מהזקן. לאחר שיצאו משם אמר הצדיק לחתנו: זקן זה שהנך רואה, הרי יש לו שינים, ידיים ורגליים, וכל אבריו שלמים, והיום הוא בגיל מאה ושלוש עשרה

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 8:23 ת"א: 8:26 ר"ת: 9:00

פרשת מטות מסעי

זמני כניסת השבת
ירושלים: 7:08 ת"א: 7:23

נר מצוה ותורה אור

בטוניס חי פעם רב צדיק גדול שזכה להערכה רבה, לא רק מצד היהודים אלא גם אצל הערבים, שמו היה הרב צמח צרפתי וצ"ל, הוא היה נוהג לקום באמצע הלילה לתיקון חצות ולאחר שהיה מבכה את החורבן ואת גלות השכינה, היה נוהג לשבת וללמוד תורה עד עלות השחר בהתמדה ובשמחה גדולה. פעם אחת כאשר קם באמצע הלילה כמנהגו. לא מצא גפרור כדי להדליק את מנורת הנפט שלו. הוא הצטער על שיאלץ להתבטל מלימוד התורה, אך מיד נזכר כי בשכנותו נמצאת מאפיה ושם יוכל מן הסתם למצוא אש, הרב לא התעצל והלך אל השכן הערבי ודפק על דלתו, האופה ישן באותה שעה שינה עמוקה, הוא התעורר לשמע הדפיקות על הדלת, הוא קם ממיטתו ובחוסר רצון ניגש לדלת ושאל מי הדופק? "השכן הרב צמח", ענה הרב, האופה הסיר את הבריה ופתח את הדלת, סלח לי על הטרחה התנצל לפני הרב, נשארתי ללא גפרורים ואני זקוק לאש כדי להעלות אור במנורה, הגחלים בתנור עוד רחשו, האופה הדליק אור ונתן לרב שהודה לו, ופנה לשוב לביתו, אך בדרך כיבתה הרוח את האש, ככל שהיה זה לא נעים לשוב ולהעיר את האופה שנית, החליט הרב שבשביל מצוות תלמוד תורה ראוי להשפיל את כבודו, חזר הרב אל בית האופה ודפק בדלתו שנית, האופה יצא גם הפעם ממיטתו ופתח את הדלת, שוב התנצל הרב על ההפרעה אך האופה ניגש לתנור ללא אומר ודברים, והגיש לרב נר דולק, הרב הודה לו ואיחל לו לילה טוב ושב לביתו, אך בטרם נכנס לביתו, שוב גברה הרוח על האש.

עתה הבין כבר הרב כי יש כאן מעשה שטן הרוצה למונעו ממצות תלמוד תורה, דן הרב קל וחומר בעצמו, אם היצר הרע לא מתעצל מלעשות את תפקידו, אני על אחת כמה וכמה, אלא מאי הגוי יגדף אותי, שומה עלי לקבל זאת באהבה ובלבד שלא לבטל תורה. הפעם איבד האופה את סבלנותו ונתן לרב לדפוק הרבה זמן, לאחר מכן קם ממיטתו וזעף ופתח את הדלת, והחל גוער ברב על שזו הפעם השלישית הוא מפריעו משנתו, הוא אף הראה לו את הבריה הכבד אשר צריך להסיר כדי לפתוח לו את הדלת, הרב התנצל על ההטרדה, וברכו שהקב"ה ישלם לו על טרחתו בזהב רב שישקול יותר מהבריה הכבד, ברכתו של הרב הרגיע את האופה שכמו כל הערבים גם הוא העריך את ברכת הרב, ידוע היה לכולם שברכת הצדיק אינה חוזרת ריקם, האופה אמר, אלך בעצמי להדליק את מנורת הרב, לבש האופה את מעילו נטל איתו נר דולק ובסוככו עליו בעזרת מעילו, הצליח להגיע עם האור לבית הרב להדליק את המנורה.

האופה שב לביתו לישון והרב שקע בלימודו, האופה האמין שברכת הרב תתקיים, אך הנה חולף יום ועוד יום ולא קורה מאומה, הוא ממשיך לעבוד קשה ולהזיע על יד התנור, מן הסתם אינני ראוי לברכה אמר לעצמו האופה והסיח דעתו מן הענין. פעם כאשר יצא לשוק להתאוורר ולשאוף אויר צח, נפגש באדם לא מוכר אשר שאלו, אולי אתה מחפש איוו עבודה? השיב לו האופה לא, יש לי מאפיה שמעסיקה אותי, ולמרות שאינני עשיר אני מרוצה. אמר לו הור: אני רואה שהנך אדם הגון ואני זקוק לאחד כזה לעסק שלי, אני מוכן לתת לך פי ממה שאתה מרוויח מהמאפיה, בכדי שתעבוד אצלי כמה חודשים, זה תלוי אם אוכל למצוא מחליף למשך התקופה שאעבוד אצלך, ענה האופה, הציע הור:

בוא ניפגש במקום זה מחר לאחר זריחת החמה ואז תיתן לי תשובה. למחרת כאשר הגיע האופה בזמן הנקוב, המתין לו כבר הור, והאופה הביע את הסכמתו לקבל את העבודה, הור הוביל את האופה דרך הרחובותיה וסמטאותיה הדרומיים של העיר, עד שהגיעו לסמטה צדדית, כאן פנה אליו הור ואמר: עכשיו אאלץ לכסות את עיניך מאחר שאנו צריכים לעבור בדרך נסתרת, אז שלף ממחטה מכיסו וקשר אותה לעיניו, וכך הם המשיכו להסתובב במשך זמן מה עד אשר עצרו ליד בית, הם ירדו מספר מדרגות, והור פתח כמה מנעולים והסיט דלת חלודה בקול חריקה צורמת, הנה הגענו אמר הור בהסירו את המטפחת מעל עיני האופה.

לעיני האופה נתגלה מרתף מואר, על שולחן ארוך היו פזורות שקיות מלאות מטבעות זהב ויהלומים, אשר דמו לאוצרות מלכים, עבודתך היא לצבור את המטבעות והאבנים הטובות לערמות, למינים לפי גודלם, ואז לטפורם ולערוך רישום מדויק ולארוז אותם בשקיות כפי שאראה לך, העבודה מצאה חן בעיני האופה, הזמן עבר מהר, ואז אמר בעל הבית מספיק להיום, הוא שילם לאופה את שכרו כפי שסוכם ביניהם, בנוסף לזה הוא שם בצד מטבע זהב, זו תהיה משכורתך בכל יום עבודה, ובסוף גם תוכל לקחת את מטבעות הזהב שיצטברו בשבילך, אמר לו בעל הבית לבסוף הוא קשר את עיניו והוליכו החוצה, כאשר באו העירה הוא הוריד את המטפחת, והם נדברו להיפגש למחרת באותו הזמן ובאותו המקום כפי שנפגשו בפעם הראשונה.

כך חלפו ימים ושבעות, עד שפעם אחת הגיע האופה למקום המפגש, ולא מצא את בעל הבית, הוא המתין זמן מה וכאשר הלה לא הגיע, חזר לביתו, גם למחרת וביום שלאחר מכן לא הגיע בעל הבית למקום המפגש, כנראה קרה לו משהו, חשב האופה, הרי לא סיימנו את העבודה, אך היכן אחפש אותו? הרי איני יודע לא את שמו ולא היכן ביתו, אך זה מקרה אבוד, בלית ברירה שב האופה לביתו וחזר לעבוד במאפיה, אומנם הוא הצליח בזמן קצר לחסוך קצת כסף, ויחד עם מטבעות הזהב המונחים אי שם במרתף לזכותו, היה מצבו טוב למדי, אבל עם כל זה הוא לא הגיע עדיין לבריה של זהב, הוא נזכר בברכת הרב, אך חשב כנראה שזה לא מגיע לי. מספר ימים לאחר מכן כאשר התהלך האופה בשוק, שמע כרוז קורא ומכריו כי בית מסוים בקצה העיר יימכר על פי מכרו, מכיוון שבעליו מתו ללא יורשים או צוואה, כששמע את דברי הכרוז, העלה האופה בדעתו כי יתכן שמדובר בבית בו הוא עבד, הוא החליט לנסות את מזלו לקנות את הבית, ומאחר ולא היו קופצים רבים, הצליח לקנותו בזול, ושילם דמי קדימה ואילו את השאר כיסה ממכירת המאפיה.

הוא קיבל את המפתחות של הבית על מנת להיכנס ולהתגורר בו, איך שנכנס לבית סגר את הדלת מבפנים, ופנה לעבר המרתף בנשימה עצורה, כשנכנס גילה שכל האוצר היה מונח שם כפי שהניחוהו ביום האחרון של עבודתם, האופה הבין שבעירו לא יוכל להיראות כאדם שהתעשר בן לילה, לכן הפיץ שמועה בין מכריו שיש לו דוד עשיר חשוך בנים באיסטמבול שבטורקיה, אשר ביקשו שיבוא לעזור לו בניהול עסקיו, אכן הוא עבר לאיסטמבול והעביר לשם גם את רכושו, שם בנה לעצמו ארמון מפואר והחל לשוות לעצמו מראה של אפנדי אמיד סוחר ביהלומים, עם הזמן נהיה קרוב למלכות ואחד מאנשי ההשפעה בחצר המלוכה.

ציון ונמשל

לנצל כל רגע וכל שעה

משל לעיירה אחת שבבית דין של מעלה בדקו ומצאו כי מעשיהם של בני העיירה ראויים לתגמול באופן מיוחד. החליטו להעניק אפשרות מיוחדת במינה לכל הנפטרים בני העיירה מיום היווסדה ועד היום, לחזור לעולם הזה לשעה אחת. כעבור ימים אחדים התפשטה השמועה. משהו קורה בבית הקברות המקומי, והכל רצו לראות מה מתרחש. מתקרבים הם לבית הקברות, ולבם נופל בקרבם. בית הקברות עוטה לבן, מאות הנפטרים, שהיו קבורים בו, קמו לפתע לתחייה, עטויים בתכריכיהם הצחורים, והחלו מתקדמים במהירות לעבר העיר. "הנה סבא!" נשמעת הקריאה, "והנה חיים!" "וגם דוד", "הנה הרב זכרונו לברכה", נשמעות הקריאות המתפעמות בזו אחר זו. בני העיירה צופים במחזה, אינם יודעים מה לעשות עם עצמם מרוב התרגשות על הפגישה המחודשת עם קרוביהם. מבקשים הם להתחבק עמם, ליפול זה על צוארי זה בגעגועים. אולם למרבה הפלא, המתים מתעלמים מכל הטובב ואצים רצים אל העיר, לתדהמת כולם. החידה נפתרה כאשר אחד הרצים פלט מפיו משפט תוך כדי מרוצתו: "מדוע אתם מעכבים אותנו, ניתנה לנו אך ורק שעה אחת לחיות, מעשר עד אחת עשרה, ועכשיו כבר עשר ושלוש דקות. ולכן רצים כולם? לבית הכנסת הגדול. בני העיירה רצים אחריהם. בבית הכנסת חוטף כל אחד מהמתים ספר מארון הספרים ומתיישב ללמוד ללא דקה של שהיה. ... דקות ספורות חולפות, ולא נשאר בארון הספרים אף לא ספר אחד, הכל נחטף, גם ספרי התהלים והסידורים. אי אפשר לדבר אליהם מילה, שום דבר אינו מעניין אותם, הזמן חולף והם רוצים לנצל כל שניה. מחוגי השעון כבר מראים על עשר ושלושים, וקולות הלימוד והתפילה עולים עד לב השמים. מעולם לא ראה בית המדרש מחזה כזה, מאות אנשים אינם מוציאים את עיניהם מן הספר, ולו לרגע קט. השעון מתקדם - עשר שלושים וחמש... עשר ארבעים... עשר ארבעים וחמש... כל דקה שחולפת מגבירה את דפיקות הלב, את הרצון להספיק עוד, לחטוף עוד מעט, לנצל כל חלקיק שניה. נותרו עוד עשר דקות... תשע... שבע... חמש... שלוש... שתיים... אחת... דממה! המתים שבו לקברם.

הנמשל: האם אנו שונים מהם? מדוע אין כל דקה יקרה לנו? ולמה נגרע מערכה של שעה אחת רק משום שאנו חושבים שיש לנו שעות רבות נוספות? אדרבה, ננצל את השעה הבודדת, וננצל גם את השעות הרבות בטרם תבוא הדממה.

(מתוך מאמר)

האופה לשעבר לא שכח שכל עושרו בא לו על ידי ברכתו של הרב, הוא קיווה שתהיה לו הודמנות לגמול לרב כראוי לו, רב צמח צרפתי שאף תמיד להתייחד עם השכינה בכותל המערבי בירושלים עיר הקודש, בערוב ימיו הוא החליט לעלות לארץ ישראל ולחיות את שארית חייו בארץ האבות, כאשר סיפר על תוכניתו לראשי הקהילה דאגו לו להוצאות הדרך ולמלווה אשר ישמש אותו, הם גם שלחו מכתבים לראשי הקהילות אשר רבם האהוב יעבור בהן בדרכו לירושלים, שיקבלו אותו שם בכבוד הראוי לו, וכך הגיע הרב מטוניס לאיסטמבול, שם הוא התקבל בכבוד גדול וראש הקהילה הפציר בו להיות אורחו ככל שירצה, הרב צמח התעניין אצל ראשי הקהל אם יוכל להועיל לקהילה באיזו צורה שהיא? ראש הקהילה נאנח עמוקות וענה: הקהילה נמצאת כרגע במצב קשה בגלל גזירות קשות שגזרה המלוכה, האחד והיחיד שיוכל לעזור לנו בנושא זה, הוא אפנדי עשיר שיש לו השפעה גדולה בחצר המלוכה, משלחת של ראשי הקהילה צריכה מחר להיפגש איתו כדי לבקשו שישתמש בכוח ההשפעה שלו לצורך הקהילה, אך הם מודאגים כיוון שזו הפגישה הראשונה איתו ואין לדעת אם אפשר לתלות בו תקווה, לכן אם הרב החשוב יצטרף למשלחת, זכותו וודאי תעמוד להם.

הרב צמח הסכים בחפץ לב, כאשר נכנסה המשלחת לבית האפנדי, הוא קם בזריזות ובא לקראת הרב, נטל את שתי ידיו ונישקם ביראת הכבוד, ניכר היה עליו שהוא נרגש מאד מהפגישה, דבר שעורר פליאה אצל כל חברי המשלחת והרב צמח במיוחד, האפנדי חזר למקומו וביקש את כולם לשבת, ואמר אני מוכן לשמוע את בקשתכם, ראש הקהל תיאר באוזני האפנדי את מצבה הקשה של הקהילה, וביקשו להשתדל אצל המלך להקל על מצבם, אני נותן לך הבטחה שלא אנוח ולא אשקוט עד שאמלא את בקשתכם, ענה להם האפנדי.

עכשיו אבקש מחילה מכבודכם ותנו לי לדבר מספר מילים עם האורח מטוניס, הוא ביקש מהרב להיכנס עימו לחדר, ושם אמר לו בארבע עיניים: הרב מתפלל מדוע אני כל כך נרגש ממפגשינו, הרב זוכר בסיפור שקרה לפני מספר שנים בטוניס, שחי אופה עני מול ביתו של הרב, פעם באמצע הלילה היה הרב זקוק לגפרורים וכו'? ובכן האופה ההוא זה אני. רק עכשיו תפס הרב עם מי הוא מדבר, הם המשיכו לשוחח עוד זמן מה, וכשנפרדו ביקש האפנדי מהרב ברכה שההצלחה תמשיך להאיר לו פנים, ראה נא ידידי ענה לו הרב, היות והקב"ה לא נשאר חייב, הרי שבזכות שהארת בית יהודי כדי שיוכל ללמוד תורה, האיר הקב"ה את מזלך, ואם תמשיך לעזור ליהודים, הקב"ה יעזור לך גם להבא בברכה ובהצלחה. האפנדי נתן לו את הבטחתו מכל הלב.

צ'ין אדם לחברו

כיצר בוחנים ידיד אמת

בצוק העיתים, אירע פעם שבשל גבולי המדינות הסגורים, נבצר מאת הגה"ק רבי ברוך בער ליבוביץ זיע"א ראש ישיבת קמניץ בעל "ברכת שמואל" להיפגש עם בנו חביבו רבי יעקב משה זצ"ל, משום יחסי המדינות לא היה באפשרות בימים ההם לעבור ממדינה למדינה. נפשו של רבי ברוך בער איוותה לראות את בנו, עד שבא לעזרתו אחד מתלמידיו שרכש תעודת מעבר בין לאומית, המציא תעודת מעבר זו לרבי יעקב משה שהצליח להגיע לקמניץ. מני אז רחש רבי ברוך בער לתלמיד ההוא אהבה וחיבה יתירה. לימים הציע התלמיד את פליאתו בפני רבו, ילמדנו רבנו, והלא כל אחד מבין תלמידי הישיבה היה גומל חסד עמו, ומה הרבותא לגביי? הסביר לו הברכת שמואל, לכל אדם ישנם ידידים שונים, ידיד סתם וידיד אמיתי. הרוצה לבחון מיהו ידידו האמיתי? יבדוק על ידי מי התגלגלה לו טובה. הוא, הוא ידידו האמיתי.

להיטיב לזולת

פעם בחול המועד ישבו בביתו של הגה"ק רבי איסר זלמן מלצר זיע"א אורחים רבים, ובהם תלמידי חכמים, ודברו בדברי תורה. אחד הנוכחים בחור מבוגר

השתתף אף הוא בשיחה, והביא כראיה את דברי הש"ך ביורה דעה, עוד טרם הספיק לומר שהמה דברי הש"ך, הפטיר ר' איסר זלמן דברי הר"י נפלאים ממש, כשרון רב ניכר בדבריך והמשיך להפליג בשבחו. לאחר שיצאו כל האורחים מהבית פנה אליו הבחור ואמר לו שהוא הרגיש את עצמו לא בנוח בזמן שהפליג בשבחו, שכן היו אלה דברי הש"ך. התנצל ר' איסר זלמן ואמר: אף אנכי מכיר את דברי הש"ך הללו ואת המשא ומתן בפירוש דברי הרמב"ם בנושא זה, אבל אתה הרי הינך בחור לא צעיר, ועליך למצוא שידוך הגון. וכיון שהיה כאן ציבור נכבד של תלמידי חכמים, היה זה חשוב עבורך ששיבחתי אותך בפרהסיה, שדכן אינני, אבל לעזור אפשר וניצלתי הזדמנות זו. הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבך זיע"א שנכח במקום, מציין ואומר, צאו וראו עד כמה לא שם ר' איסר זלמן לב לכבודו האישי בשעה שחשב שעשויה להיות תועלת לזולת. שהרי יתכן מאד שאחד מהנוכחים ידע והכיר את דברי הש"ך הללו, ועלול היה לחשוב שר' איסר זלמן לא הכירם. אולם דבר זה לא נגע לו בשעה שיכול להיטיב לזולתו.

הילולא דצדקיא

יום שבת קודש כ"ח תמוז

הרה"ק רבי אלעזר ב"ר אלימלך מליזענסק (תקט"ז)

הרה"ק רבי משה ב"ר צבי הירש (ישמח משה מאוהעל - תר"א)

יום ראשון ב"ט תמוז

רבי שלמה יצחקי ב"ר יצחק (רש"י הקדוש - ד"א תתס"ה)

הרה"ק רבי משה מזאלישין ב"ר גרשון (משפט צדק על תהלים - תקצ"א)

יום שני א' מנ"א

אהרן הכהן בן עמרם (ב"א תפ"ז)

אלעזר הכהן בן אהרן הכהן (ב"א תקט"ז)

הרה"ק רבי נתן נטע מאווריטש ב"ר יוסף (נטע שעשועים - חותן הבת עין - תקמ"ה)

יום רביעי ג' מנ"א

הרה"ק רבי שמשון מאוסטרפאליע ב"ר פסח (ת"ח)

הרה"ק רבי מנחם עזריה מפאנו ב"ר יצחק ברכיה (רמ"א מפאנו - שפ"ה)

יום חמישי ד' מנ"א

הרה"ק רבי בן ציון ב"ר שלמה מבאבוב (קדושת ציון - תש"ג)

יום שישי ה' מנ"א

רבינו יצחק לוריא אשכנזי ב"ר שלמה (האר"י הקדוש - של"ג)

הרה"ק רבי חיים מקראסנא ב"ר צבי הירש (תלמיד הבעש"ט - תקנ"ג)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

פרפראות

סיפר הרה"ק משינאווא זיע"א שהגה"ק בעל "ישמח משה" מאוהעל זיע"א (יומא דהילולא כ"ח תמוז) דיבר פעם בהקפה ד' אל משה רבינו ע"ה ואמר: "ברוך הבא משה רבינו, אתה עד בדבר שלא חסרתי מתורתך כלום, ואפילו כקוצו של יוד, ומדוע ביישוני כל כך? אני מדבר ומחכה כ"כ על הגאולה, ולא נעניתי עד כה.